

РЕШЕНИЕ

№ 4880

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **1982** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 07.01.2013г. постановено по н.а.х.д. № 15899/2012г., Софийски районен съд е отменил наказателно постановление № 23-2305106 от 12.03.2012г. на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., с което на С. Д. М. е наложена глоба в размер на 10 000 лева на основание чл. 415, ал.2 от КТ.

Касаторът твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, по съображения за неправилно установена фактическа обстановка относно действията на контролните органи по тяхното легитимиране и противоречие на изводите относно липсата на длъжностно качество на санкционираното лице с дадената в §1 т. 5 от ДР на КТ легална дефиниция. Във връзка с този довод, в касационната жалба е посочено, че санкционираното лице е изпълнявало длъжността „мениджър”, която включва задължението за управление на обекта. В това си именно качество санкционираното лице не е позволило на контролните органи достъп до съответното работно място да извършат проверка за спазване на трудовото законодателство.

Искането е за отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касация – С. Д. М. лично и чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли да се отхвърли като неоснователна, по съображения, изложени в представения писмен отговор на касационните доводи.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд, С. - град, след като прецени касационните доводи и извърши проверка на обжалвания съдебен акт съгласно чл. 218 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С атакуваното пред СРС наказателно постановление № 23-2305106 от 12.03.2012г. на директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., С. Д. М. в качеството си на длъжностно лице – мениджър на [фирма] – финансов център Л. е санкционирана с глоба в размер на 10 000 лева, на основание чл. 415, ал.2 от КТ, за нарушение на същата разпоредба във връзка с чл. 402, ал.2 от КТ и чл. чл. 402, т.1, т.2 и т.3 от КТ. Според обстоятелствената част на акта и НП, административното нарушение се изразява в недопускане на контролните органи при касатора от длъжностното лице, да извършат проверка за спазване на трудовото законодателство, като се осведомят пряко от работниците и служителите, работещи в обекта за правоотношенията им с дружеството, недопускане работещите в обекта да декларират писмено факти и обстоятелства, свързани с осъществяването на трудовата дейност, както и да бъде извършен оглед на работните места, с оглед осъществяване контрол за условията на труд.

За да отмени наложеното на М. административно наказание, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 26.01.2012г. органите при Д. Софийска област при извършена проверка на финансов център на [фирма], в [жк], влезли в салона на офиса и поискали достъп до финансовия център, като се легитимирали със служебни карти, но им били поискани лични карти. Проверяващите отказали да предоставят личните си документи за самоличност и напуснали офиса. В тази връзка на мениджъра на офиса е съставен АУАН за възпрепятстване на проверката. От показанията на св. В. – гл. експерт в дирекция сигурност на [фирма] е установено, че разрешение за влизане в забранената зона, където не са допуснати контролните органи може да даде само директора на дирекция "Сигурност" в банката, както и че именно той е отказал да приеме легитимацията на проверяващите въз основа на служебните им карти и е настоявал за представяне на личните карти.

Въз основа на тази фактическа обстановка, СРС е приел от правна страна за необосновани, изводите на наказващия орган, че именно М. е длъжностното лице, отказало достъп до забранената за външни лица зона в банковия офис. В тази връзка в мотивите на решението е посочено, че не всяко длъжностно лице следва да носи отговорност за отказан достъп до тази зона, а само това лице, в чийто правомощия е да предостави такъв достъп. Според СРС осигуряването на достъп до работните места в специалната зона на проверявания обект е от компетентността на директора на дирекция „Сигурност” на банката, поради което е постановил отмяна на наказателното постановление.

Решението е валидно, допустимо и правилно. Не са налице твърдените в касационната жалба нарушения, представляващи касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК – неправилно приложение на закона. В тази връзка следва да се посочи, че от страна на касатора не са релевирани съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради което и на основание чл. 218, ал.1 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от

ЗАНН пестеливите мотиви на обжалвания съдебен акт не следва да бъдат обсъждани в рамките на касационни контрол.

Нормата на чл. 415, ал. 2 от КТ предвижда административно наказание глоба за виновното длъжностно лице, което противозаконно пречи на контролен орган за спазване на трудовото законодателство да изпълни служебните си задължения, ако не подлежи на по- тежко наказание. Осъществяване състава на визираното в тази норма административно нарушение изисква наличие на противозаконно поведение от страна на санкционираното длъжностно лице. В случая при описанието на нарушението в акта и в наказателното постановление липсват каквито и да било фактически установявания, че отказът на С. М. да допусне контролните органи да извършат оглед на работните места в определена част от офиса на управлявания от нея финансов цент, която под специален режим на достъп е противозаконен. От събраните по делото писмени и гласни доказателства – показанията на св. В. се установява, че мениджърът на офиса е действал съобразно действащите в банката правила за банкова сигурност, които установяват определен ред за достъп до помещенията и намиращите се в тях работни места.

Непосочването на факти и обстоятелства относно този съществен елемент от състава на нарушението представлява съществено нарушение на изискванията по чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН и обоснова извод за липса на нарушение по чл. 415, ал.2 от КТ.

Следва да бъдат споделени и изводите на СРС, че допускането на контролните органи до работните места, намиращи в специалната зона за сигурност не е в правомощията на санкционираното длъжностно лице. Този извод е в съответствие със събраните по делото доказателства - данните от длъжностната характеристика на мениджъра на финансовия център и показанията на св.В.. Този, който в процесния случай не е разрешил достъп до работните места в определената зона за сигурност в офиса и е препятствал огледа им от проверяващите органи при Д. с цел установяване условията на труд, е директорът на дирекция "Сигурност" при банката, респективно служителят по сигурността в проверявания обект, а не мениджърът, който съгласно длъжностната си характеристика е следвало да спазва правилата за банкова сигурност.

Наред с горното, по делото не се установява М., чрез поведението си да е попречила на контролните органи да осъществяват останалите изброени в НП правомощия - по чл. 402, ал.1, т. 2 и т. 3 от КТ. Не са налице доказателства, че същата противозаконно не е недопуснала работещите в обекта да декларират писмено факти и обстоятелства, свързани с осъществяването на трудовата им дейност и да е попречила на проверяващите да се осведомят пряко от служителите в банковия офис за правоотношенията им с банката, в това число и по отношение на условията, при които работят. Единствените твърдения в наказателното постановление и акта за недопускане на контролните органи се отнасят за зоните за банкова сигурност, не и в офиса изобщо. От събраните по делото доказателства, се установява по безспорен начин, че контролните органи са допуснати в банковия салон на финансовия център, управляван от санкционираното длъжностно лице, като няма данни за причините, поради които не са събрали сведения пряко от служителите по отношение на условията на труд на работните им места чрез попълване на съответните декларации в зоната, в която са били допуснати. Не са налице данни и доказателства, причините, поради които тези правомощия не са изпълнени, да се дължи на поведение на санкционираното длъжностно лице.

По изложените съображения, решението на СРС, с което наложено е на основание чл. 415, ал.2 от КТ административно наказание е отменено, следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С. – град, V касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.01.2013г. на Софийски районен съд, 104-ти състав, постановено по н.а.х.д. № 15899/2012г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: